

λήνης και την ἄφησε νὰ τὸν κἀνῃ ὅ,τι ἤθελε.

Μποροῦσε τάχα νὰ τὴν ἐμποδίσῃ;

Σὲ λίγο ἡ Σελήνη τὸ κατώρθωσεν· ὁ Μανὼ ἔμεινε μόνο κεφάλι, παράξενο ἐλαφρό, ποῦ τὸ ἐνόμιζε φωτερό κι' ὠραῖο, ὠραῖο σὰν τῆς Σελήνης. Τώρα τοῦ ὠμιλοῦσε μὲ χίλια χάδια· στὸ πρόσωπό της ἐφάνησαν λακκάκια, τὸ στόμα της προχωροῦσε γιὰ φίλημα.

Τὸ κεφάλι τοῦ Μανὼ ἐφάνηκε στὸ παράθυρο.

— Πολὺ μακρὰ! ἐνόμισε πῶς τοῦ ἔλεγεν ἡ Σελήνη.

— Μπωρὸ νὰ πλησιάσω!... ἀπήντησεν ὁ Μανὼ.

Καὶ χωρὶς νὰ ἐννοῇ τί ἔκανε, ἀνέβηκε στὸ παράθυρο, ἐξυγίσθηκε κι' ἔπεσε στὸ γῶμα.

Τὸ πῆδημα τὸν εἶχε ζαλίσῃ. Μὰ ἐσήκωσε τὸ κεφάλι περήφανα.

— Εἶσαι εὐχαριστημένη; ἠρώτησεν.

Ἡ Σελήνη ἦταν ὑψηλότερα, πεῖδι μακρὰ ἀπὸ πρὶν κι' ἐγελοῦσεν.

Ὁ Μανὼ δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του. Ἐμεινεν ἀκίνητος μιά στιγμὴ κι' ἄφησε τὴν Σελήνη νὰ ξαναρχίσῃ γύρω στὸ κεφάλι του τὰ χάδια της. Τότε παρεσύρθηκε κι' ἄρχισε ν' ἀνελθίῃ πρὸς αὐτήν.

Νομίζοντας πῶς ἀνέβαινε στὸν ἀέρα ἐσκάλωσε μὲ εὐκίνησιά μαῖμοις στὸν πύργον, ἔπειτα ἐπέρασε τῆς σκάλες, ποῦ ἦρε στὸ ἐξωτερικὸ τεῖχος. Ὄταν τελείωσαν κι' ἡ σκάλες, ἐσκαρφάλωσεν ἀπάνω στῆς μεγάλες πέτρες, χωρὶς νὰ νοιώθῃ τῆς πληγῆς τους. Ἀνέβαινε, ἀνέβαινε πάντοτε σὰν θαμπωμένος, πρὸς τὴν Σελήνην.

Ἐπὶ τέλους ἔφθασε 'στὴν ἄκρῃ τοῦ πύργου, ἐστάθηκε κι' ἐγέλασε.

Τὰ σκυλιὰ οὐρλιασαν στὸ γέλοιο του καὶ στὸ ὑποστατικὸ ξαφνιάστηκαν στὸν ὕπνον τους.

Ὁ Μανὼ ἐπερπάτησε στὸ τεῖχος, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα πάντοτε πρὸς τὴν Σελήνην. Τῆς ὠμιλοῦσε κάθε λίγο χαρούμενος. Ὄταν ἔγυρε καὶ χάθηκε πίσω ἀπὸ τὸ δάσος αἰσθάνθηκε μιά στιγμὴ ἐκπληξί· καὶ λύπη· ἔπειτα ξαπλώθηκε ἀπάνω στὸ τεῖχος κι' ἐκοιμήθηκε.

Τὸ πρωὶ «περιηγηταί», ποῦ περίμεναν τοῦ ἡλίου τὴν ἀνατολή, ἀνέβηκαν πάλι 'στὰ ἐρείπια. Ἐνῶ προχωροῦσαν ἀπάνω στὸν δαντελωτὸν ἀνήφορον, ἐσταμάτησαν ἐμπρὸς σὲ μιά μᾶζα, ποῦ ἐκινήθηκεν. Ἦτο ἄνθρωπος, σωριασμένος σὰ σκύλος, μὲ τὸ κεφάλι χρεμασμένο στὸν ἀέρα. Ἐτρεξαν καὶ φώναξαν τὸν ἀφεντικό. Ἐκεῖνος ἐγνώρισε τὸν ὑπηρέτην του.

— Ὁ Μανὼ! εἶπεν ἀπλῶς.

Ἐπειτα ἐφώνησε:

— Μὴν κινῆσαι!

Μὲ σκάλες τοῦ ἔστειλεν ἓνα δέμα σχοινιά. Μηχανικῶς ἔδεσε τὴν ἄκρῃ τοῦ σχοινοῦ σὲ μιά πέτρα καὶ μὲ τὴν ἄλλην ἐτύλιξε τὴν μέσην του. Ἐπειτα ἐκύλισε βαστώντας τῆς πέτρες, ποὺ ἐξεῖχαν.

Ἐπὶ τὴν μέση τοῦ δρόμου ἔφθασε καὶ τὸν πῆρεν ὁ Μέγερ.

Ὄταν ὁ Μανὼ ἔφθασε κάτω ἔφυγε μουρμουρίζοντας. Τὰ ρούχα του εἶχαν κομματιασθῇ τὰ χέρια του ἔτρεχαν αἵματα. Ἐτρεψε καὶ τὸ κεφάλι του ἔγερνε κουρασμένο 'στοὺς ὤμους.

Ἐκεῖνι ποῦ εἶχαν μαζευθῇ γιὰ νὰ τὸν ἰδοῦν, τὸν ἐστενοχωροῦσαν.

Ὁ κ. Μέγερ τὸν ἐλυπήθηκε καὶ τοῦ εἶπε μισοειρωνικά, μισοσοδará.

— Μπράβο Μανὼ! Ἐκανες κατὶ δύσκολο!

Ὁ Μανὼ τοῦ ἔρριξε μιά φοβερὴ ματιά κι' ἔπειτα κατέβασε τὰ μάτια του.

Ἡ 'γελάδης ἔβγαιναν μία μία ἀπὸ τὸν σταῦλον.

Ὁ Μανὼ ἐπερίμενε νὰ βγοῦν ὅλαις.

Τότε τῆς ἀκολούθησεν ἀποφασιστικά.

Χωρὶς νὰ κυττάζῃ κανένα ἔτεινε τὸ χερί του νὰ τοῦ δώσουν τὸ καμτσίκι.

Ἀπὸ τὸ κατῳφλι τοῦ μαγειριοῦ, ἡ κυρία Μέγερ τοῦ φώναξε:

— Μανὼ, ἔλα νὰ φᾶς σουπὰ!

Ἐκοντοστάθηκε μιά στιγμὴ. Ἐπειτα ἡ πείνα νίκησε τὴν ντροπὴ. Καὶ πῆγε.

Ἐνῶ ἔτρωγε, τάφεντικὰ του κουδέντιαζαν.

— Θὰ τὸν κρατήσουμε; ἔ;

— Βέβαια! μὰ κι' εἶναι ἐδῶ!

Ὁ Μανὼ ἔτρωγε, χωρὶς νὰ μιλῇ, ἄγριος.

Ὁ κ. Μέγερ τοῦβαλε τὸ χερί 'στὸν ὦμο καὶ τὸν ἐκούνησε κάπως;

— Δὲν θὰ ξανασκαρφλώσῃς πειὰ ἐκεῖ ἀπάνω; ἔ;

Τότε ὁ Μανὼ ἀπήντησε περιφρονητικά:

— Κοπιάσας πολὺ νὰ μ' εὔρης. Δὲν ξέρεις ἐσὺ νὰ σκαρφλώσῃς.

Ἐπῆρξεν εὐτυχῆς, διότι ὁ Μέγερ, δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ δώσῃ ἀπάντησι. Τὸ κεφάλι του τὸν ἐβάρανε, ἀλλὰ δὲν εἶχε μετανοήσῃ. Στὸ μυαλό του μιά ἰδέα ἐκυριαρχοῦσεν· εἶχε κἀνὴ κατὶ μεγάλο, ἀληθινὸ κατόρθωμα.

Πάντοτε τὴν ἐκράτησεν αὐτὴν τὴν ὑπερηφάνειαν.

Ἐν τούτοις ἐδισπίστοσε πειὰ πρὸς τὴν Σελήνην καὶ τὴν νύχτα, ποῦ ἐπρόκειτο νὰ βγῇ, ἐκλείει τὸ παράθυρο πρὶν φανῇ, γιὰτὶ ἤξευρε πῶς ἦταν ὠραία καὶ πολὺ ἐρωτευμένη μαζὶ τοῦ καὶ εἶχε φόβο μὴ χάσῃ τὴν ζωὴ του, ἂν τὴν ἀκούσῃ.

IBAN ΣΤΡΑΝΝΙΚ

(Μετάφρασις Ρ. Σ. Παρίου).

Σ Κ Ε Ψ Ε Ι Σ

Ἡ γυνὴ εἶναι ἢ καλλιτέρα ἢ χειροτέρα τοῦ ἀνδρός· εἶναι δὲ καλλιτέρα ὅταν ἀγαπᾷ.

Δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν τὴν ἀστυκὴν τάξιν καὶ τὸ ἀστυκὸν πνεῦμα. Εἰς ἀληθινῇ καλλιτέχνῃς δύναται νὰ ζήσῃ ὡς ἀσὸς.

Ὁ ἀνὴρ ἀναβιβάζει τὴν γυναῖκα ἐπὶ στυλοβάτου καὶ τὴν ὑπερεγκωμιάζει· εἶναι δ' ἐπίσης φυσικὸν νὰ διατηρῇ τὴν ὑπερτάτην θέσιν.

Ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ νεκροταφείου ἀναγινώσκω τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο: Ἐλευθερία, Ἰσότης, Ἀδελφότης.

Διὰ ν' ἀγαπηθῇ τις πρέπει νὰ ᾔναι ἀγαπητός.

Αἱ ἀναμνήσεις εἶναι τὰ λάφυρα τοῦ παρελθόντος.

Εἰς ἐκάστην ἡμέραν ἀρκεῖ ἡ φροντίς της.

Ἡ φαιδρότης εἶναι προνόμιον τῶν ἀσυνειδήτων.

Ἡ ἀνθρωπος πάντοτε ἡθικῶς εἶναι κατὰμονος.

Ὑπάρχουν ἄνδρες καθ' ὅλην τὴν ζωὴν των δειλοὶ πρὸ τῶν γυναικῶν. Αὐτοὶ εἶναι ἐκεῖνοι, οἵτινες τὴς ἀγαπᾶσι περισσότερο.

Ἡ γυνὴ δὲν εἶναι αἰνιγματική, ἀλλ' ἀνακλόουθος.

Τὸ ταξιδεύειν εἶναι διαρκῆς ἀναγέννησις καὶ θάνατος.

Louis Lormel

Ἡ ἀποτυχία εἶναι σύμβουλος καλὸς τοῦ βίου μας.

Οὐδεμία θλίψις σβέννεται ἀπὸ τὰ βάρη τῆς ἀφωσιωμένης καρδίας· ἀλλ' ὥς αἰθάλη ἡ πικρία ἐπικάθηται.

Ἀρώματα καὶ χρώματα ἀποτελοῦσι τὴν ζωὴν μου.

Ἄν εἶχεν ἡ καρδιά μας λεπτὴν τὴν ἀκοήν, θὰ ἤκουεν εἰς τὴν νυκτερινὴν οἰγὴν τὸν θάνατον τοῦ ρόδου καὶ εἰς τῆς ἡμέρας τὴν βοὴν τὸ ἀπαλὸν ξεψύχισμα εἰδὸς φιλήματος.

Ἡ εἰλικρινὴς ἀγάπη ὁμοιάζει μὲ τὸν Ἥλιον· ὅταν δὲν δύναται νὰ ῥίπτῃ τὰς ἀκτῖνάς της κατ' εὐθείαν, μεταχειρίζεται κάποιαν διάμεσον Σελήνην.

Ὁ θυμὸς εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ καλλιτέχου βασιλεύει τόσο, ὥστε μία τοῦ χρωστικῆς του ἐπιτυχία τὸν μεταβάλλει εἰς ἐνθουσιασμόν.

Αἱ ἐλπίδες εἶναι τὸ ἀνέσπερον τῆς ζωῆς ὡς καὶ τὸ μόνον. ὅπερ βλέπουν καὶ οἱ τυφλοί.

Ὅποιος ἀπεύδει πρὸς τὸ Φῶς, θὰ ἀναβῇ ἀφρεύτως ἐνὰ Γολγοθᾶ.

Μὴ οἰκτιρεῖτε τὸν μοῦρον. Οἰκτιρεῖτε μᾶλλον ἐκεῖνους οἱ ὅποιοι εἶνε ἠναγκασμένοι νὰ ζοῖν μετὰ τὸν.

Μπρινιέλ

Ὁ συνειδησις εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ. Ἡ λογικὴ εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Σάνδον

Ἡ ἀληθὴς δόξα εἶναι ἡ τῆς ἀρετῆς.

Ὁ μὴ ἐκτιμῶν τὴν ζωὴν εἶναι ἀνάξιος αὐτῆς.

Ὅπου λεπτολογοῦσιν ἀληθὴς ἐπιστήμη δὲν ὑφίσταται. Διότι ἡ ἀλήθεια ἔχει ἓνα μόνον ὄρισμόν καὶ τοῦτου εὐρεθέντος, πᾶσα ἀμφισβήτησις περιτετεῖ· ἐὰν δ' αὕτη γενᾶται ἐκ νέου, σημαίνει ὅτι πρόκειται περὶ ἐπιστήμης φιλάρου καὶ συγκεχυμένης.

Ἡ πεῖρα ἐν τῇ διαδοχῇ τῶν αἰώνων γενήσεται φῶς.

Τὰ ἀγαθὰ πωλοῦνται ἡμῖν παρὰ τοῦ Θεοῦ ἀντὶ τοῦ τιμῆματος τῶν προσπαθειῶν μας.

Ἡ ἐλευθερία δὲν ἀρμόζει ἢ εἰς τοὺς καλλιτέρας διὰ νὰ τοὺς καταστήσῃ ἀρίστους. Μεταβάλλεται δὲ εἰς ἀναρχίαν παρὰ τοῖς ἀνάξις, οἵτινες ἀγνοοῦσιν ὅτι αὕτη ἀποτελεῖται ἐκ καθηκόντων, ὅτι δὲν ἀποθρασύνει, ἀλλ' ὑποχρεοῖ καὶ ὑποτάσσει.

Εἰς τοὺς μὴ εὐχαριστημένους ἐκ τῆς ὥφελος τῆς ζωῆς καὶ ἐκ τῆς ὠραιότητος τοῦ κόσμου ἐπιβάλλεται ὥσποινῃ ὅτι δὲν ἐννοοῦσι τὴν ζωὴν καὶ μένουσιν ἀναίσθητοι εἰς τὴν ὀφέλειαν καὶ εἰς τὴν καλλονὴν τῆς Φύσεως.

Léonard de Vinci

Ἐργάζεσθαι σημαίνει πληροῦν τὴν ζωὴν μὲ διαρκεῖς χαράς.

Τὸ χρέμα δὲν φέρει εὐτυχίαν, λέγει ὁποῖος δὲν τὸ ἔχει.

Ἡ ἐπιτυχία μᾶς εὐφρολογία, ἐξαργτάται ἐκ τοῦ ὧτός, ὅπερ τὴν δέχεται καὶ ὅχι ἐκ τοῦ στόματος ὅπερ τὴν ἐκφέρει.

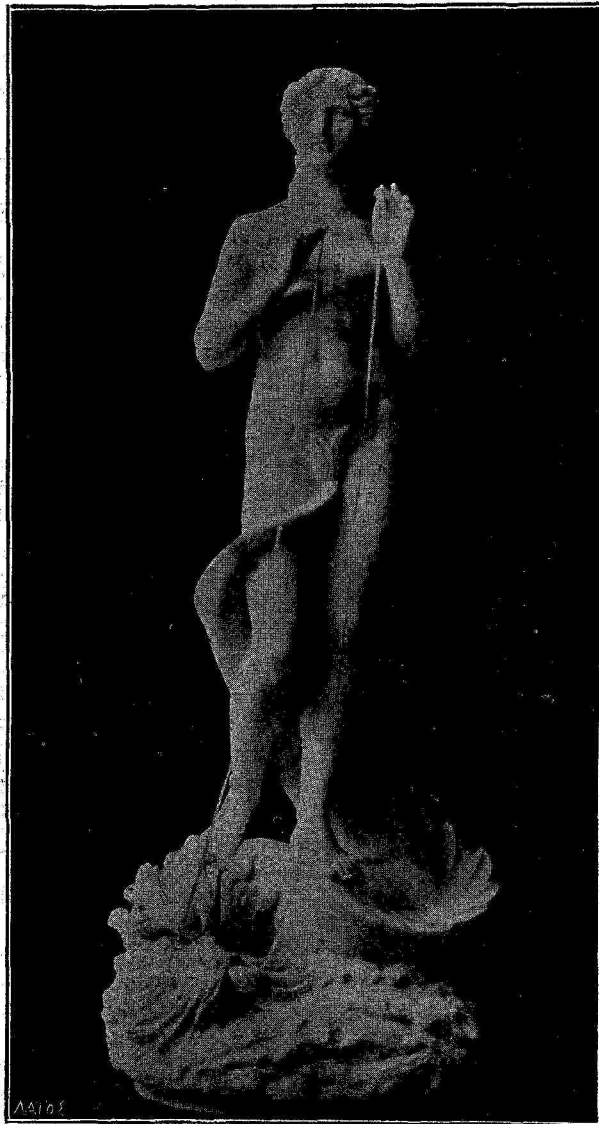
Δὲν εἶναι μόνον ἡ δύναμις τῆς σκέψεως, ἀλλὰ καὶ ἡ εὐχέρεια τῆς ἐμπνεύσεως, ἥτις ὁδηγεῖ εἰς τὰ μεγάλα ἔργα.

Ἐν τῇ τέχνῃ συμβαίνει, ὅτι καὶ ἐν τῇ πολιτείᾳ. Ἡ πλήρης ἐλευθερία φέρει τὴν πλήρη τυραννίαν.

Δὲν εὐημεροῦσι τὰ ἔθνη τὰ ἔχοντα πολλοὺς σοφοὺς, ἀλλὰ τὰ ἔχοντα ὀλιγωτέρους ἀνοήτους.

Τί θὰ εἰπῇ μετάνοια; Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἡ γνῶσις ὅτι καὶ διὰ τῆς ἁμαρτίας δὲν ἔργει κανεὶς εὐτυχίαν.

Ἄν ἐκπληρωθοῖν θλαί αἱ γῆναι ἐπιθυμίαι, ὁ εὐεργέτης τῆς γῆς θὰ ᾔναι ἐκεῖνος, ὁ ὅποτος θὰ τῆς δώσῃ πάλιν μίαν ἐπιθυμίαν.

Γ. Βρούτου

Γαλήνη